

๒ ร่อนระ ร่อนห้อย เค้กอร่อย กำลังมา

ร่อนะ ร่อน้อย เค้กอร่อยกำลังมา

รางวัลชนะเลิศ ประเภทนิทานภาพส่งเสริมคุณธรรม รางวัลนานาชาติมีบุ๊คส์อะวอร์ด ปี 2551

ความเห็นของคณะกรรมการ

ภาพประกอบของเรื่องนี้มีความสมบูรณ์ตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งความสมบูรณ์ของภาพประกอบจะเป็นแรงดึงดูดที่สำคัญสำหรับพัฒนาการของเด็กที่จะรู้เรื่องจากภาพก่อนการอ่านหนังสือออก ภาพของเรื่องนี้จึงเป็นสะพานสำคัญต่อการวางรากฐานในทางจิตวิทยา ที่หากพ่อแม่ ครูอาจารย์ สามารถพัฒนาการรับรู้ของเด็กอย่างเป็นขั้นตอน โดยไม่ถูกสื่ออื่นๆ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์แย่งตัวไปจากหนังสือ ก็น่าจะส่งผลให้เด็กทั้งรักหนังสือและไม่ชิงสื่ออื่นไปพร้อมๆ กัน

ส่วนเนื้อหาและกลวิธีการนำเสนอ ถือว่าดำเนินเรื่องได้น่าติดตาม ทั้งการใช้ภาษาที่ไม่ยาก การลำดับเรื่องราวและลำดับภาพเป็นไปอย่างเหมาะสม ข้อสำคัญ การนำเรื่อง "กิน" มาเป็นตัวเดินเรื่อง ในทางจิตวิทยา จะทำให้เด็กรู้สึกใกล้ชิดกับเรื่องยิ่งขึ้น แต่หากจะมีคำถามตามมาว่า ถ้าไม่ใช่ขนมเค้ก แต่เปลี่ยนเป็นขนมไทยอื่นๆ แทน เพื่อสะท้อนนัยยะในหลักการของการสร้างเสริมความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมจะได้หรือไม่ เฉพาะเรื่องนี้ก็อาจเป็นประเด็นของการถกเถียงได้ แต่ถ้าอธิบายว่าเค้กเป็นอาหารสากล รับประทานได้ทุกเชื้อชาติ ก็คงไม่เป็นปัญหา ทว่าก็ควรจะมีส่วนอื่นหรือมีกลวิธีที่ทำให้เกิดความสมดุลทางวัฒนธรรม ในขณะที่สังคมไทยถูกภัยทางวัฒนธรรมคุกคามอย่างหนัก

สำหรับเรื่องราวเนื้อหาระ ถือว่าเป็นไปตามเกณฑ์ของการกำหนดค่าคะแนน เพราะสามารถตอบคำถามและนำไปสู่การอธิบายเรื่องของคุณธรรมได้เป็นอย่างดี

ผศ.อำนาจ เย็นสบาย

คณะกรรมการตัดสิน

๑ ร่อนระ ร่อนห้อย
เค้กอร่อย
กำลังมา

ทวีวัฒน์ โพธิ์รัชต์ เรื่องและภาพ

Nannmeebooks
Kidly

๑ ร่อนระ ร่อนห้อย
เค้กอร่อย
กำลังมา

ทวีวัฒน์ โพธิ์รัชต์ เรื่องและภาพ

Nannmeebooks
Kidly

ตั๊กแตน

ด้วงเปื้อม

ผึ้งน้อย

เต่าทอง

วันนี้เป็นวันสอบวันสุดท้าย โรงเรียนจึงเลิกเร็วกว่าทุกวัน
“ไฮโย! พรุ่งนี้พวกเราก็ได้ปิดเทอมกันแล้ว” บอก
“มาหาอะไรสนุกๆทำกันดีกว่า” เสนอ
สมาชิกทั้งหมดช่วยกันคิดวางแผนอย่างสนุกสนาน

“เราน่าจะไปเที่ยวที่สวยงามๆ มีดอกไม้เยอะๆ
แล้วก็นั่งกินขนมอร่อยๆ” แนะนำ
แต่ทันใดนั้น...

“พวกเราดูนั่นสิ!” ร้องบอกเพื่อนๆ

“โธ่โธ! **หน้า** **กึ** **น** **จ้** **ง!**”

“โชคดีจัง ลูๆก็เจอขนมเค้กก้อนบ้อเริ่ม พวกเรามาแบ่งกันกินดีกว่า”

บอกเพื่อนๆ ขณะที่สายตาส่งจ้องขนมเค้กก้อนโต

“จะดีเหรอ ของใครทำตกไว้ก็ไม่รู้” ทักท้วง “พวกเราน่าจะ

เอาไปคืนเจ้าของถึงจะถูกนะ”

“นั่นสิ ครูเคยบอกว่า ถ้าเราเก็บของคนอื่นได้ต้องเอาไปคืนเจ้าของ”

เพื่อนๆต่างเห็นด้วยกับมดจิ๋ว ยกเว้นด้วงเบิ้ม

“เราจะเอาไปคืนที่ไหน ใครทำตกไว้ก็ไม่รู้” บอก

“เอาอย่างนี้ พวกเรามาช่วยกันยกดีกว่า” บอก

“เอ้า **หนึ่ง...สอง...สาม...ฮึบ!**”

“โห หนักจัง”

“อดทนหน่อย ถ้าเราเอาขนมไปคืนได้
เจ้าของต้องดีใจแน่ๆ” ให้กำลังใจเพื่อนๆ

“บอกแล้วว่าให้กินซะก็หมดเรื่อง” พิมพ์

“แบกขนมไปไหนกันหรือจ๊ะ”

บินผ่านมาตกทาย

“พวกเราเก็บขนมเค้กได้ครับ
อยากคืนเจ้าของ แต่ไม่รู้ว่าใครทำ
ตกเอาไว้” บอก

“เมื่อเข้าฉันเห็นมีรถขนขนมเค้กผ่านไปทางโน้น
เขาอาจจะทำหล่นไว้ พวกเธอลองตามหาดูสิ”

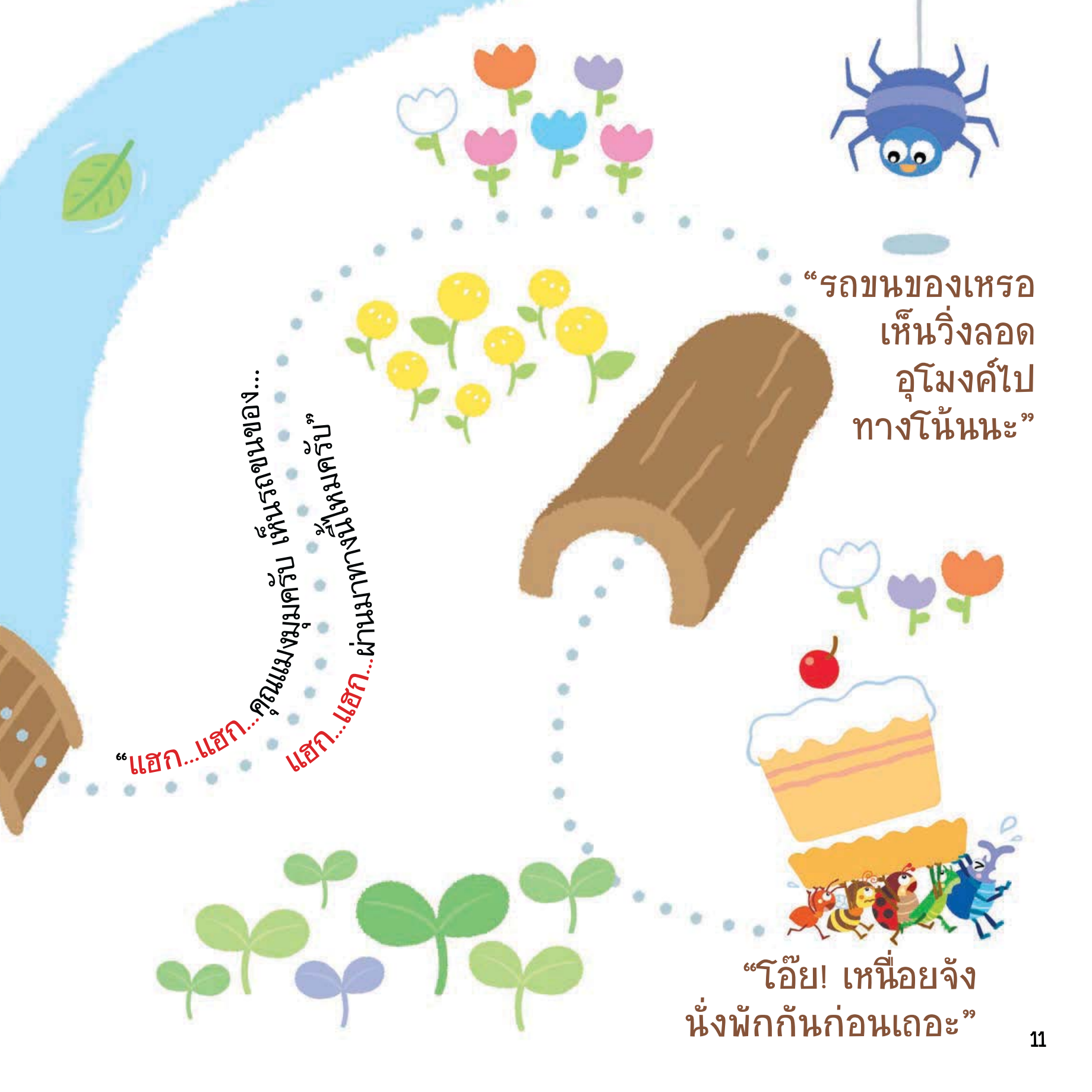
ระหว่างทางตามหาเจ้าของขนมเค้ก สมาชิกทั้งห้าได้เจอเพื่อนๆ มากมาย

“คุณหนอนครับ เห็นรถขนของผ่านมาทางนี้ไหมครับ”

“รถขนของเหรอ เห็นวิ่ง
ไปทางดงเห็ดโน่น”

“คุณจิ้งหรีด เห็นรถขนของผ่านมาทางนี้ไหมครับ”

“รถขนของเหรอ เห็นวิ่งข้าม
สะพานไปทางสวนดอกไม้แน่ะ”

“แฮก...แฮก...คุณแม่มดครับ เห็นรถขนของ...
แฮก...แฮก...ผ่านมาทางนี้ไหมครับ”

“รถขนของเหรอด
เห็นวิ่งลอด
อุโมงค์ไป
ทางโน้นนะ”

“โธ้ย! เหนื่อยจัง
นั่งพักกันก่อนเถอะ”

